

Anna Wakulik

Simon People Barcelona

10 anys de Simon Stephens al taller internacional de l'Obrador d'Estiu, Pausa 40 (2018)

El meu estimat dramaturg francès Bernard-Marie Koltès va dir una vegada en una entrevista que quan ets jove HAS de viatjar, que hauria de ser obligatori. No per passar-s'ho bé en hotels cars sinó per aprendre: aprendre quin aspecte tenen altres rostres, com sonen altres llengües, com veuen el món altres persones. Adonar-se que el món no s'acaba en la teva bombolla social.

Per a mi, si d'alguna cosa serveixen les estades i tallers internacionals és —a banda de la bona energia que et pot portar a obrir un nou document de tant en tant— l'oportunitat de trobar-te en un entorn diferent al del teu dia a dia.

I així ser l'any 2012 a Barcelona durant el taller de Simon Stephens.

Tots érem joves, parlàvem un anglès no gaire bo i volíem desesperadament aprendre —sense cap mena d'ironia o distància, el que realment volíem era conèixer aquest famós paio del Regne Unit les obres del qual havíem vist als nostres països. Seria el típic paio britànic fred? Doncs no, no ho era.

Simon Stephens sap dirigir molt bé un grup. Té carisma —un tret que fa que la gent t'escolti, que t'ajuda a fer que la gent s'interessi de debò pel tema que vols tractar amb ells. Recordo quan en Simon va compartir amb nosaltres el seu interès per la meravellosa obra de Caryl Churchill *Lluny*. Encara ara puc veure l'expressió de la seva cara mentre deia: «Nois, m'encanta aquesta obra, fixeu-vos com n'és de bona, quina estructura té, podeu sentir la seva melodia?» Stephens té també aquest talent per analitzar la realitat i l'art a l'instant: alguna cosa passa o alguna cosa s'està escrivint i ell és capaç de mirar-s'ho des d'un punt de vista que vosaltres mai adoptaríeu. Una mirada fresca, enginyosa, intel·ligent. És tot un do, examinar la realitat des d'una actitud semblant a la d'un nen. Crec que això va ser el més important que vaig aprendre en una sala del seu taller: ser-hi present, parlar amb tothom com si per a nosaltres fossin les persones més valuoses i animar-los a fer art. Quan ara dirigeixo un taller, intento fer servir aquesta eina.

La Sala Beckett ha canviat de lloc i també ha crescut des que hi vaig ser ara fa sis anys. Quan vaig ser-hi l'octubre de 2017 hauria volgut robar aquest fantàstic edifici i endur-me'l amb mi a Varsòvia. Després de la meua visita l'estiu del 2018, quan vaig tenir l'oportunitat de conèixer els participants del taller d'en Simon, també volia ficar a tothom en un avió i emportar-me'ls amb mi. El grup internacional em recordava com n'és de bonic ser jove i escriure a Barcelona el mes de juny. Com n'és de bonic sentir

que et fas amiga d'algú de França, de Turquia o del Canadà. No fa molt vaig llegir una nova obra escrita per una persona que participava en el meu taller d'aquell any i vaig pensar: «Realment es tracta d'aquella noia guapa que tan enfadada estava amb el seu nivell d'anglès que va llançar un bolígraf contra la paret? I ara escriu! I ara viu a Austràlia!» Per què no fer una lectura de la seva obra al meu teatre de Varsòvia?

És així com es creen lligams: perquè quan eres jove una vegada et van convidar a la Sala Beckett.

I el que més envejo de Barcelona és aquest lloc fantàstic on conèixer gent, treballar i parlar de la dramàtica contemporània que és la Sala Beckett. Pots conèixer-hi gent que realment desitja treballar i millorar la seva manera d'escriure, i mentre parlo amb ells tenen la sensació que tenen un lloc on anar. Tenen una llista de tallers durant l'any i cursos d'estiu especials i poden triar: vull perfeccionar els meu monòlegs? O potser l'humor? O la força dels personatges?

Només cal que hi aneu i hi dineu durant l'Obrador d'estiu. Mireu les cares somrients de les persones i mai més no tornareu a dir que els tallers no serveixen de gaire: si tens un bri de talent, ets obert de ment i d'alguna manera un pencaire de mena, només et poden ajudar. La Sala Beckett et dóna l'oportunitat: et pots quedar a casa, escrivint solet les teves obres mereixedores del Premi Nobel, però també passar una bona estona en companyia d'altres. Pots escollir, i això és genial.

Pots llegir l'original en anglès [aquí](#).

Mots clau: Anna Wakulik, Obrador d'Estiu, polonès (teatre), Simon Stephens

Entrada anterior

Songs from the second floor

Entrada posterior

El teatro es tiempo, espacio y equipo

Últims números

[Veure'ls tots](#)

(Pausa.)

[Textos legals](#)

[Política de cookies](#)

© 2020 revista pausa. Tots els drets reservats

[Qui som](#)

[Enllaços d'interès](#)

**Diputació
Barcelona**

Institut del Teatre

Contacte:
pausa@salabeckett.cat